

Ca Đêm Bích Xuân

Trang vừa mở cửa bước vô nhà. Patrick tức giận kéo tay vợ vào phòng, đóng ập cửa lại hỏi:

- Em đi đâu mà giờ này mới về? Hơn 3 giờ khuya rồi ...

- Em đi ăn com, rồi ra bến tàu... ngắm biển. Trang nói.

- Ngắm biển... trời lạnh thế mà ngắm biển? Làm ơn, lần sau em về sớm một chút. Các con hỏi, anh không biết trả lời làm sao ...

- Thì anh cứ nói thật là em đi làm... ca đêm.

- Anh nói, em đi làm ca đêm, nhưng con Thảo cười. Nó không tin...

Trang sùng sục:

- Thì tại anh nói thế nào nó mới không tin chứ? Anh cố ý nói để nó không tin, em biết quá mà! Cũng tại anh hết...

Nói xong, Trang mở cửa đi xuống bếp, tìm nước uống. Nàng dòm vào phòng lũ con một cái. Im ỉm. Rồi Trang đi thẳng vào phòng tắm. Patrick ra ngồi im lặng trên ghế, nghe tiếng nước chảy xè xè trong phòng tắm dội ra. Tiếng nước đang chảy trên ngực Trang ngay trước mắt chàng như hương đêm của ma quái, hai bàn tay Patrick run rẩy như nuôi tiếc... Patrick không thể xa Trang, không thể để nàng ra đi dễ dàng được, nàng viện cớ đi làm là cố ý xa chàng, hết việc làm ban ngày sao lại đi tìm việc làm ban đêm... Chàng không thể xa Trang, vì Patrick còn mê vợ. Bà gia ở sát bên cạnh nhà chàng vẫn nói như thế. Nên chàng chấp nhận điều kiện kỳ cục của vợ đưa ra. Patrick và Trang vẫn sống như đôi vợ chồng, nhưng mỗi người có quyền... tự do, và Patrick phải để nàng... ngủ riêng, dầu hai người ở chung một nhà, nếu không Trang sẽ dọn ra riêng, bao nhiêu lần Trang đã dọa dẫm thế. Lúc đầu, chàng cảm thấy khó chịu, nhưng riết rồi cũng phải chịu chuyện vô lý như vậy. Để chống chọi những dằn vặt ghê gớm. Patrick phải trải qua một thời gian luyện tập về tinh thần, mới giữ được sự bình thản bề ngoài.

Chàng vì con mà phải lơ đi việc làm của Trang, nàng muốn làm gì thì làm. Patrick nghĩ chuyện của Trang chẳng đáng gì, để cho chàng phải quan tâm. Quan tâm làm gì? Khi một khi người đàn bà không còn để ý tới chồng, con nữa. Chàng nghĩ cái đáng lo, đáng thương là lũ nhỏ. Phải làm thế nào để cho chúng không thấy cảnh xô xát, la ó dằng co đôi bên. Đứa con gái lớn năm nay mười ba, đứa út chín tuổi. Chúng ra đời hầu như cách nhau một năm. Hai gái, hai trai. Thời gian sau này vợ chàng sống thờ ơ với con, nên lũ trẻ đối xử với mẹ, cũng chẳng mặn mà cho lắm.

Một cơn gió thổi vào cửa, bắt giắc Patrick đưa tay sờ vào vai mình. Chàng cảm thấy đôi vai mình gầy guộc làm sao. Không biết làm thế nào để cho nó vào quên lãng, mà hàng ngày nấp dưới sự lo xa, toan tính trong đời sống, ngay từ lúc đầu chàng đã phát hiện. Patrick quyết định lấy Trang, người đàn bà có làn da ngăm ngăm này làm vợ, lớn hơn chàng 4 tuổi, nhưng bề ngoài trẻ hơn chàng rất nhiều. Lấy Trang, chàng biết rất phiền toái, vì Trang không phải là của riêng chàng. Nhưng mỗi lần gần gũi Trang, là chàng mất hết năng lực trong người. Trang là ánh trăng của đàn ông, những gương mặt da diết sẵn sàng dâng hiến trên môi vợ mình. Patrick nghĩ lẽ nào mình tự ép mình chấp nhận như thế! Chấp nhận như một cuộc hủy hoại, chính cuộc đời mình trong đau đớn triền miên, mà chàng không làm sao đẩy lùi được ngàn cơn gió lốc. Bất chợt niềm đau thốn thức trong tim chàng, đang nóng rất liên hồi...

Chao ôi ! Anh đang nghĩ gì nhỉ? Trang ! Em có biết em đang phạm tội không? Em có biết là em không xứng đáng với anh, với các con... Em cứ tiếp tục cuộc rong chơi vầy vùng thỏa thích, vào bất kỳ chỗ nào. Rồi sáng mai trở về, còn giữ lại cho bố con anh nửa nụ cười của điểm cuối. Để biến anh trở thành kẻ nhu nhược, khấn cầu em. Và em có biết út Ty đang đầm đìa nước mắt, khi anh bật đèn trong phòng nó. Nó không chịu ngủ trong phòng, ôm gối đòi ra nằm ngoài phòng khách chờ mẹ về. Trang! Em có hiểu được trái tim anh, đang vỡ toác cửa vào lòng, nhức nhối ! Nhưng anh sẽ không ruồng rẫy em đâu... Nghĩ cho cùng em cũng chỉ là một người đàn bà tội nghiệp, có chăng là bởi Thượng đế sinh ra em, tích tụ những gì đa tình, thâm kín nằm trong đôi mắt. Nhìn ai như muốn vùi mặt, nhong nhẹo vào ngực người ấy. Cũng như anh, cách đây 13 năm về trước, khi em mỉm cười nhìn anh đi ngang qua... Bây giờ anh cảm thấy em tàn nhẫn, tàn nhẫn không thể nào tha thứ được. Ai mà biết được rủi may của cuộc đời và em cứ tiếp tục hẹn hò trong bình yên, là đất trời sẽ khác. Anh chỉ xin em nghĩ đến các con, anh xin ...

Patrick định bụng chờ Trang tắm ra sẽ dẫn mặt vợ. Nhưng chưa biết bằng cách nào. Không lẽ cứ lặp đi lặp lại những câu nói thường lệ mỗi lần nàng về khuya? Mỗi lần có ý nghĩ dẫn mặt vợ, là phản ứng tinh thần của chàng dường như giảm bớt phần quan trọng về việc Trang qua mặt chàng. Trang từ phòng tắm bước ra dưới lớp áo màu hồng, vòm ngực thăm thẳm như chực bùng lên. Hơi nóng ở trong nhẹ nhàng phe phẩy bay ra, hiện thân nàng của trưa hè thiếu gió. Nàng đã có bốn con, không ai ngờ thế. Gương mặt xinh xắn, vô tư thanh thản, nhưng đây sức

quyên rũ. Lạ nhỉ? Làn môi cong cong, còn đọng những giọt nước tinh khiết trên trán, và trên vành tai Trang. Một giọt nước đọng trên chân rơi xuống thảm, chàng mừng rỡ như có thể hút hết mọi tiếng động bên dưới. Hình ảnh Trang đang chắt vào đời sống chàng, lòng Patrick trào lên đợt sóng âm ào. Patrick bóp hai tay vào nhau thật chặt, để chống chọi với cơn gào thét của cơ thể. Trang hồ hững đi ngang qua trước mặt Patrick, in dấu rõ ràng trong trí chàng. Không thể quên được nữa trong niềm hoang tưởng lạc thú đi đến kiệt cùng của khát khao. Patrick nhủ thầm "...Thêm một lần chót nữa thôi." Patrick vùng đứng lên, đến ôm chặt Trang vào lòng, vật nằng xuống hôn tới tấp. Hai tay nằng bị khóa kín không vùng vẫy được, nằng bị đè bẹp như con thằn lằn. Patrick cảm thấy còn yêu vợ nồng nàn, như những đàn ông khác từng yêu Trang. Dầu sao thì Trang cũng không bỏ hẳn chàng nửa đêm chập chờn... bỗng bệnh, đến nỗi choán hết tối tăm của đêm đen. Trang vẫy vùng. Patrick biết vợ kháng cự cho có lệ trong chốc lát, rồi cũng nằm im trong vòng tay chàng trăm phần trăm. Chàng nghe tiếng gào khàn khàn của vợ giữa đêm đen... Vợ chàng vẫn là một trái tim và một cơ thể trẻ trung gọi cảm theo thời gian. Trang vẫn là nguồn sinh lực giúp cho chàng "chịu đựng" vượt qua tất cả nỗi buồn trong cuộc sống. Những giọt mồ hôi hạnh phúc dòn dập của những đêm trường dần vớt, anh đã chịu đựng chờ hừng sáng để được nhìn em hôm nay...

Patrick tuyệt đỉnh đắm đuối, hôn riết hôn hển trên chiếc cằm chứa duyên quen thuộc của Trang, làm nằng không kịp thở, hai bàn chân vuông của chàng bắt đầu rung lên, chàng ghé sát vào mặt vợ. Lúc này, Trang thật hiền, giống như tên ăn trộm bị bắt quả tang. Chàng bỗng nhớ câu nói của Boileau "Không có gì đẹp bằng thật, chỉ có thật là khả ái". Đôi mắt Trang như đang bối rối, liếc nhìn chồng rồi quay mặt thút thít khóc... Lạ nhỉ ! sao mặt Trang hiền như bồ câu ấy, làm cho mình phải đảo điên...

Phố xá hôm nay như muôn ngàn tiếng động. Các tiệm các mặt đường vẫn cũ. Nhưng các mặt hàng, đều có những nhánh hoa mai vàng, tươi rói bày phía trước. Gió đang vào xuân thổi trên những cánh hoa hồng. Gương mặt hớn hở của Thảo, đứa con gái lớn của Patrick mang hai dòng máu Pháp-Việt có một chút gì đó như vương hồng lên má. Hôm nay Thảo tan học đi thẳng ra tiệm, thường ngày tan trường Thảo đến phụ bán hàng với bố, hay dọn dẹp những thứ linh kinh còn la liệt bên trong. Thấy con từ xa đi tới Patrick đưa tay ra vẫy:

- Con gái của ba...

Thảo đi đến gần chào ba bằng cái hôn phớt trên má, rồi lấy trong xách ra một lọ thuốc nói:

- Thuốc bổ đó ba... Con thấy ba dạo này ốm quá ! Con mua một hộp để tắm bổ cho ba. À... mẹ có ra tiệm không hả ba?

- Ủ... có.

Patrick dư biết con gái hỏi mẹ cho có lệ, nên chàng cũng ừ hử cho qua chuyện. Gần cả năm nay Trang có bao giờ, bước vào cái tiệm xăng này nữa đâu? Bốn đứa con chàng chiều nào cũng ghé tới tiệm, có khi ăn tối với cha rồi mới về nhà, chuyện như đã thành thói quen rồi. Chuyện buồn vui gì chúng cũng đem kể cho chàng nghe. Hai đứa con gái chàng sẵn sàng giúp việc nhà, và lo cho hai đứa em trai nó. Bốn con chàng đều đi học, đứa nào cũng siêng năng.

Từ lúc Trang trở chứng đòi đi làm...ca đêm, đúng vào ngày mồng ba tết năm ngoái. Trang đi làm được một tháng, rồi về nhà lạnh lùng như mùa đông, trong lúc mùa xuân còn ấm áp. Rồi nằng đòi "ly thân". Nằng không màng ngó ngàng gì đến con cái, cũng như tiền bạc nằng không hề đụng đến một đồng xu nào của chồng. Chỉ xài trong số lương hàng tháng của nằng thôi. Patrick suy nghĩ hoài không ra, không biết tại sao vợ mình bỗng dưng thay đổi tính tình đột ngột như thế ! Hay là một lý do nào khác, mà lý do gì mới được chứ ! Patrick nghĩ vợ có nhân tính mới, nên chàng buồn rầu rũ rượi. Vợ chồng con cái đang vui vẻ hạnh phúc, dùng một cái Trang không chịu ở nhà, đòi đi làm là có chuyện...

Patrick vóc người cao, chàng buồn nên ốm đi càng trông cao lêu nghêu, gương mặt đầy đặn, hiền. Đôi mắt lúc nào cũng như vô tư, chẳng cần để ý mỗi khi nghe đến một câu chuyện gì. Nhìn chung chung vào con người Patrick, toát ra một đường nét dễ tính rộng lượng, cho mọi người cảm giác dễ chịu, khi nói chuyện với chàng. Gia đình chàng ở trong khu chung cư này cũng khá lâu. Hàng xóm coi như thuộc mặt nhau. Bất cứ trong gia đình nào có chuyện gì, lập tức láng giềng đều biết, họ liến rí tai xầm xì. Mấy ông hàng xóm chiều chiều ghé lại đồ xăng, nói về chuyện "tình tang" của Trang. Patrick la lớn xì xía ông hàng xóm kia, mấy ông còn lại lẳng lẳng chuồn êm, lẩm bẩm: "Ngu ơi là ngu! Chưa thấy... tây nào mà ngu như thế!"

Mười giờ Patrick đóng cửa tiệm. Cũng may khi sang lại cái trạm xăng này ở gần nhà, nên đi bộ mười phút là tới, vì vậy mà chàng không muốn mua nhà, cứ vẫn ở căn nhà mượn từ hồi nào tới giờ. Và lại năm lần bảy lượt dự định mua nhà, là có chuyện linh xình với vợ. Trang cứ bàn ra, viện cớ mua nhà chưa tốt, nên Patrick cũng chẳng tha thiết gì đến việc mua nhà cửa nữa.

Về nhà Patrick thấy út Ty ngồi khóc thút thít trong phòng, chàng bỗng nó lên hỏi nhớ mẹ phải không? Út Ty lắc đầu. Chàng lại hỏi bị các chị rầy chứ gì? Nó cũng lắc đầu. Hay là anh cu Tân dành chiếc máy bay tự động của Ty? Nó bá cổ chàng lắc đầu, ngập ngừng như muốn nói điều gì nhưng lại thôi. Patrick đi làm về muốn tắm một cái cho khô nên không để ý cử chỉ vừa rồi của con. Chàng để nó xuống và bảo nó đến bàn ngồi học bài, tám ra chàng sẽ cho nó ngủ với chàng đêm nay. Cô gái lớn của Patrick là con bé Thảo ở phòng kế bên, nghe út Ty khóc đến bên em đồ dành. Nó nín khóc nhưng cặp mắt đỏ hoe, chứng tỏ là nó đã khóc nhiều lắm!

Tầm ra Patrick thấy hai chị em nằm trên giường rất thân ái, chàng quên hết những mệt mỏi trong một ngày làm việc. Patrick đến ngồi bên út Ty nó nhào tới, nằm trong lòng chàng như cần một sức mạnh để che chở tâm hồn còn non nớt yếu đuối nó. Patrick thấy út Ty hôm nay có vẻ lạ. Chàng nắm hai bàn tay bụ bẫm nó mân mê:

- Nè ! Có chuyện gì nói cho ba với chị Thảo nghe đi...

Nó nhìn chị, rồi quay nhìn chàng, hai lỗ mũi nó phập phồng như sắp khóc:

- Có phải ba là ba của con không? Ông ở trước ngõ nói con không phải là con của ba...

Nói xong nó sụt sịt khóc. Patrick sững sốt như có một cục nước đá lạnh tụt trên óc. Chàng thấy mặt thẳng út Ty nhoè nhoẹt nước mắt. Chàng ôm nó vào lòng:

- Ông già trước ngõ nói tâm bậy, con đừng tin. Con là con đẻ của ba. Con nghe rõ chưa?

- Bà Simon cũng nói, con không phải là con của ba...

- Làm gì có chuyện đó. Nè, con có thương ba không? Con thương ba thì phải nghe lời ba. Con chính là con đẻ của ba... Đừng nghe lời mấy ông, mấy bà hàng xóm đó nữa? Con không nghe lời ba, là con không phải con của ba đấy !

Chị Thảo nó sượng sùng, nghẹn ngào nhìn út Ty, rồi lẳng lặng đi về phòng mình. Patrick không ngờ con chàng cũng bị mấy người lớn, trong khu chung cư này, đặt điều nói thêu là họ đầu độc vào tuổi thơ nó, như chạm vào vết thương, để nó phải sợ hãi đến thế. Thật là tàn nhẫn... Patrick nhìn con mà xót xa. Chàng dỗ dành với tất cả lòng yêu thương dồn cho nó. Nó hoàn toàn tin tưởng chàng, là ba đẻ của nó nổi dậy trong lòng càng mãnh liệt hơn. Chàng nhìn gương mặt thơ ngây của con đang say ngủ, đôi môi rung rung như còn đang hôn dỗi, trong tiếng thở đều đặn, nhẹ nhàng bay từ từ ra đến lùm cây bên khung cửa.

Trang bước xuống giường, nhẹ nhàng đến bên bức rèm che căn phòng, kéo tung qua một bên. Ánh mặt trời tràn qua cửa, chan hoà rọi vào trong phòng. Nàng nhìn ra vườn, ánh sáng dịu dàng buổi ban mai. Vòm trời xanh rất xanh trên những bông mây, đang múa lượn nhẹ nhàng theo gió. Trang nhìn căn nhà ở cuối đường, có những hàng rào làm bằng gỗ, xếp thành hàng dọc chạy chung quanh nhà. Trang chợt nghĩ, tại sao nàng không có căn nhà thuộc về nàng. Bao nhiêu năm nay mà vẫn chưa ra khỏi, một nơi chung cư nghèo nàn này? Câu hỏi đã biết bao nhiêu lần rồi, mỗi buổi sáng khi nàng kéo tung tấm rèm bên cửa sổ. Ừ, căn nhà biệt lập, nó sẽ có cái gì khác biệt hơn nơi đây chứ ! Để cho các con nàng sống một cách thoải mái hơn. Tại sao nàng phải ở mãi trong một cái hộp như thế này... Tại sao nàng không thể, không thể can đảm... liều. Tin làm gì vào chuyện... rủi may !

Lạ nhỉ ! Cứ sắp đến tết là trời cứ lạnh lạnh, mọi sinh hoạt như hồi hã, khiến mọi người tụ tập vào một nơi, như đem lại mối liên hệ duy nhất của một mái ấm gia đình. Trang nhìn chung quanh phòng, chẳng có gì thay đổi. Vẫn cái bàn và hai cái ghế kê sát bên tường. Tấm kiếng treo bên cánh cửa. Máy điện thoại chắc muôn đời nó vẫn nằm một góc, bên cạnh chiếc tủ trang điểm của nàng. Tấm thảm đỏ lâu ngày đã đổi màu, có vẻ dơ bẩn tối tăm, lạnh lẽo. Tại sao hôm nay bỗng dưng nàng để ý mọi việc, và suy nghĩ nhiều thế !

Nàng bước qua căn bếp. Bếp vẫn sạch sẽ gọn gàng. Trang biết do bàn tay của con bé Thảo sờ đến, đã bộc lộ một cá tính riêng của đứa con gái, biết chăm lo công việc nội trợ. Mấy đứa con của nàng rất có giáo dục, nàng hiểu là do chồng nàng dạy dỗ hướng dẫn. Từ khi nàng và Patrick đồng ý làm tờ “ly thân” bằng lời hứa. Nàng nghĩ về Patrick, với nhiều tình cảm kính yêu. Lúc nào mà nàng chẳng nghĩ về chồng, con... Nàng rung mình nghĩ lại. Không thể ngờ rằng mình đã sống ra ngoài gia đình gần một năm nay. Nàng đã quên hẳn đi, vợ chồng nàng là trung tâm cuộc sống của các đứa con nàng. Vậy mà nàng đã quyết định một việc làm, về tình cảm của riêng mình với một tâm trạng bồn chồn, lưỡng lự. Nàng không sao cưỡng lại nỗi lo âu, nửa thực, nửa hư, nửa thức, nửa ngủ. Không ngoài sự lựa chọn nào khác hơn, nên nàng phải làm theo lời hướng dẫn, của vị Tử Vi quân sư. Tình yêu chân thật của chồng là điểm tựa của nàng, là động lực để nàng quyết định nghe theo lời giải của vị tướng số kia, để bảo vệ hạnh phúc gia đình, dù việc làm này mang tính cách rở đại nông cạn. Nhưng cũng đã nói lên trách nhiệm sự lo lắng của nàng đối với chồng. Cuối cùng rồi công việc cũng xong, mặc dầu mỗi ngày nàng sống, như một thân cây khô khan không gốc rễ, chỉ cần cơn gió nhẹ cũng dễ dàng bay theo.

Trang ngồi thật lâu như thế, nàng chuẩn bị lấy lại sự thăng bằng trong lòng, mà không thể không có những xúc động, của những gì trong suốt thời gian đã qua... Tình vợ chồng của nàng với Patrick qua đến năm thứ mười ba sẽ đi đến tình trạng đổ vỡ, và cuộc ly tán này có thể đưa chồng nàng đi đến việc tử vong. Trong trường hợp của nàng, cô nhân thường nói. Biết trước để mà tính toán, chọn lựa để phòng thân. Có kiêng có lành, nàng dựa vào một cái gì đó để tin tưởng, có thể cứu giúp gia đình nàng, ra khỏi đường cùng của sự đổ vỡ kia. Dầu bên ngoài xã hội, gieo rắc thị phi làm tổn thương đến gia đình nàng. Hôm nay là ngày hết hạn chấm dứt vở kịch. Gia đình nàng sẽ hưởng trọn vẹn hạnh phúc, trong những ngày sáng tết nhất, và mãi về sau này.

Cách đây mười ba năm, trước khi thành hôn với Patrick. Trang tìm thầy ước hỏi. Đúng như những gì vị quân sư đã nói, trong mười mấy năm chung sống, và cộng theo linh cảm giác quan của nàng. Chu kỳ duy trì hạnh phúc tốt, của vợ chồng nàng đã qua, và bắt đầu có đám mây mù che phủ. Vậy nàng phải tạo ra một cuộc đổ vỡ giả, để tránh cái thật sắp xảy đến. Nàng sống trong một thế giới văn minh tiến bộ, trí não phát triển đến mức cao siêu. Không thể làm như thế được! Không thể để những thứ vô minh vọng động, tin vào những gì xa thực tế. Bói ra ma quét nhà ra rác mà... Nhưng đơn thuần Trang nghĩ, chẳng có việc gì trên đời này mà không có thể xảy đến, có nghĩa là nó sẽ thay đổi. Nhưng chuyện thay đổi đó tốt hay xấu thôi. Cũng như thời tiết, nó cũng làm ảnh hưởng đến tính tình con

người vậy! Nghĩ thế nên nàng âm thầm hành động, ngăn đám sương mù tối tăm, ẩn nấp trong các ngõ ngách, chuẩn bị trườn lên gia đình nàng.

Nàng tự quyết định bằng cách hy sinh... Chịu đựng hư hỏng, dừng dừng. Cố tạo ra mình vô sự. Nhưng như có ngọn lửa đang thiêu đốt dưới lớp da kia. Vai trò của nàng thật là nhọc nhằn, đau khổ. Phập phồng nổi cồn cào, trong những đêm u u buồn lạnh, tĩnh lặng, chờ đợi mặt trời lên. Vợ chồng nàng chẳng phải xa nhau là gì ! Có bao giờ chồng nàng lường mức chịu đựng của nàng vừa qua không nhỉ? Và nàng cũng không thể lường tượng được, sau khi nghe nàng kể xong vở kịch do ông tướng số đạo diễn, chồng nàng sẽ có thái độ gì với nàng ! Chàng sẽ hét lên tức giận, vì sự mê muội tối tăm không có gốc, bị vô minh che lấp bản giác, bởi việc làm xuân ngọc của nàng, có họa là diên mới có ý nghĩ thế, chồng nàng sẽ bạt vài cái tát vào mặt nàng cho hả giận vì hoài phí thời gian. Hay chàng định giá tình nàng đối với chàng, với các con chàng ! Chuyện đồ vỡ có thật sự xảy ra, vợ chồng nàng hay không? Chưa ai biết được. Nhưng nàng đã vô tình làm cho vợ chồng con cái, đều phờ phạt căng thẳng thót lên nổi đau. Đau, nàng nghĩ đau như thế ! Nhưng cũng chưa hẳn là đau... thật. Nàng cũng cảm nhận giác quan, lão tướng số bốc quẻ không nhầm. Sau cái tết này gia đình nàng có cuộc sống mới. Nàng sẽ tậu nhà mới, tiệm mới. Sóng gió đã qua và nàng sẽ bước sang một chu kỳ mới, trọn yên vui hạnh phúc bên chồng con.

Anh của em, và các con yêu thương. Mùa xuân này trước cửa nhà mình như hoa khoe muôn ngàn màu sắc, và bầu trời tung đốm sáng pháo hoa, trong niềm hạnh phúc không nghĩ ngợi. Tất cả những gì đã qua, không trở về quá khứ để làm rối tâm trí. Hãy quên đi để hướng tới một cái gì đó của ngày mai, như lá xanh mơn mơn hứa hẹn. Một cái gì đó chắc chắn sẽ là niềm vui lớn cho gia đình, thiêng liêng hạnh phúc nhất. Trang bước ra ngoài, bất chợt bừng lên trong mắt nàng. Chậu hoa bỗng hồng lên rực rỡ, giống những bông mai bên phố. Nàng đang tỏa xuống mặt đất, chập chờn như những nụ cười của chồng con nàng, trong ngày đầu xuân sắp đến.